

Banu Abdullahoğlu

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

23.5.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aldandım

Hayatı sen diye sorgusuzca yaşadım.
Çok yoruldum. Ama hiç yakınmadım.
Şevgi üreteyim derken, ömür tükettim.
Sence gerçekten,ben bunu mu hakettim?

Oyonus misali güvendim sana,
Yıldız sayısı inandım aşkına.
Okyonus sandığım bir damla suymuş,
Hele yıldızlar meğer hiç yokmuş.

(14.03.2007)

Banu Abdullahoğlu

Ayşe Kız

Ya İşte böyledir Ayşe kız;
Yüzün bir kere gülmedi miydi gülmüyor.
Sanki, mahkum olmuşundur ağlamaya,
Gamzeler korkar olur, yanaklarında açmaya.

Nereden bilecektin ki? Mutluluk bildin giydin gelinliği,
Nereden bilecektin? mutluluğun oysa orada bittiğini.
Ya o masum yavrular! ne bileceklerdi ki?
Daha büyümeden öğrendiler. Çile çekmeyi, kini, öfkeyi

Bazan kalkışsan yanılıp da gülmeye,
Hemen yetiyor acılar seni kendine getirmeye.
Artık emanet gibi durur yüzünde gülücükler,
Ya o gözler! onlar istemiyor alışmışlar, ıslanmayı bekler.

Ya...Böyledir Ayşe kız.
Gülmek bünyene ağır gelir olmuş,
Mutluluk seni düşman tutmuş,
Sevinmek ise senden çok uzaklara uçmuş.

Üzülme be Ayşe kız!
Senin de birgün cezan bitecek.
Birgün kader sana da gül diyecek.
Bak o zaman Ay yüzün nasıl gülecek.

Hadi artık ağlama! sil gözlerini
Üzme ne olur sevenlerini
Senin değil, seni ağlatanların yaşı sel olsun.
SENİ SOLDURANIN YÜZÜ, BİR DAHA AÇMAMACASINA SOLSUN.

Banu Abdullahoğlu

Çiçek

Hep çiçek toplamak,onu koklamak isteriz.
Şarkıları,şiirleri çiçeklerle süsleriz.
Çiçektir,bir gelinin en güzel süsü,
Çiçektir, mezarın en güzel görüntüsü.

Çiçekle veririz söyleyemediklerimizi,
Çiçekle bekleriz isteyemediklerimizi.
Yapraklarına sorarız; beni seviyor mu?
O son yaprak yok mu? hepimizi korkutmuyor mu?

İşte bu yüzden çiçek çok özeldir.
Çünkü o her zaman her yerde güzeldir.
Bu yüzden hayranlığımız çiçeğe,
Oher zaman tercümandır her dileğe

Banu Abdullahoğlu

Çocukluğum

Çizgiliydi çocukluğumun geçtiği taşlar.
Bugün bile hatırımda üzerinde oynadığım oyunlar.
Ya koca incir ağacının bulunduğu bahçemiz?
Kömürlüktü heryan.Ama öyle mi bakardık biz?
Her yan bağ bostandı sanki,
Farklıydı soluduğumuz özgürlük o anki.
Bildiğimiz en büyük suç; komşunun kapı kollarını sökmekti.
Nerde ne böcek var onları camlarında öldürmekti.
Bilebilirmiydim ki o zaman kızdığım teyzeleri bugün özleyeceğimi.
Meğer gün gelip utanacakmışız,dalında sallandığımız ağaca çıkmaktan,
Zillere basıp basıp, arkamıza bakmadan kaçmaktan.
En çok utandığımız şey,sevgililerimizin onu sevdiğimizi öğrenmesiydi,
Ve en kötüsü de ispiyoncu birinin bunu bilmesiydi.
Havaya yayılan kızartma kokuları,yaz akşamlarının müjdecisiydi,
Hele o paket paket çitlediğimiz çekirdekler tek eğlencesiydi.
O zaman ne kadar masumduk,tanımiyorduk yalanı,
Hep dost sanıp,oyunlarımıza alıyorduk hayatı.
Ama tek yalancı o çıktı.
Her birimizi biryere dağıttı.
Önce babamı aldı bizden,
Sonra ablam gitti akibetini bilmeden.
Ardından da ben.Daha oyunlarımı bitirmeden.
İçinde büyüdüğümüz ev bile yorgundu,küskündü.
Eeee..artık kime açacaktı kapılarını elli kere?
Ve işte o da dayanamadı,bıraktı kendini bir işyerine.
Her önünden geçişte girmek isterim bahçesine,
Ama ne anlamı var ki? Artık kimseler oynamıyordu içersinde.
Eskiden teyzeler,amcalar biz çocukken dedikleri zaman gülerdim,
Hiç teyze amca çocuk olur mu derdim.
Sanki masaldı bize anlattıkları,
Nerden bilirdim ki? Şimdi biz olduk o masal kahramanları.

Banu Abdullahoğlu

Deniz Gözlüm Kahramanım

Merhaba deniz gözlü kahramanım.
Bir başkadır bilir misin sana hayranlığım?
Evet seni hiç görmedim biliyorum,
Ama ne yapayım seni çok özleyorum.

Beni görmek yüzümü görmek değil demişsin,
Hayranı olduğun insanı görmemek ne zor bilir misin?
Evet biliyorum,her yerde izlerin duruyor,
Ama ne yapayım seni görmediğim için içim buruluyor.

Seni destan gibi okuyorum,okuyorum.
Ve yaptıklarınla gurur duyuyorum.
Eserlerinle yaşıyorum,yaşıyorum.
Ama ne yapayım yine seni arıyorum.

Dolmabahçe ye,Anıtkabir e dargınım,
Seni benden sakladılar,belki de ondan kırgınım.
Nice şairlere ilham olmuşsun kıskanıyorum.
Ama ne yapayım seni çok ama çok seviyorum.

Banu Abdullahoğlu

Doğa

Doğa geçmiş karşıma, raks edip şarkı sylyyor.
Sanki mutlu olmam için elinden geleni yapıyor.
Baharın kokusu sarhoş etmiş, kuşları Kelebekleri,
Rahat dururlar mı? Uyandırıyorlar tek, tek iekleri.

Ya iekler! Memnun musunuz siz hayatınızdan?
Belikli memnun musunuz? Yanınıza varılmıyor havanızdan.
Ya sen geveze kuş! Bakıyorum hiç susmuyorsun,
Yoksa dostlarınla hasret mi gideriyorsun?

Bak şimdi kiskandım elbiseni,
Nasıl da hayran bıraktın kendine.
Eee..seni elbisen solarken de görürüm
şaka kızma! O zaman bende çok üzülürüm.

Banu Abdullahoğlu

Duyun Beni

Sana anlatsam anlar mısın? güzel kuş beni
Ya sen! duyar mısın güzel yunus sesimi
Göklerde çırpınıp, anlatır mısın beni herkese?
Ya sen! anlatır mısın derdimi engin denize?

Koca Çınar yoksa sen beni tanıyormuydun?
Ne kadar yorulduğumu anlıyormuydun?
Ne o engin deniz! sen hala duymadın mı?
Yoksa güzel yunustan henüz haber alamadın mı_

İşte bakın! kuşlar havada dört dönüyor.
Yunuslar toplanmış, bana şarkı söylüyor.
Yaşasın! koca çınar da onlara katılıyor,
İnanmıyorum! artık herkes beni anlıyor.

Banu Abdullahoğlu

Elveda

Önce sana veda ediyorum,
Yaşamana izin vermediğim çocukluğum.
Sonra sana elveda...
İçi defter kalem kokan çantam.
Elveda...
Yürekten Amin dediğim dualarım.
Elveda...
Kabus nedir? Bilmeyen rüyalarım.
Elveda...
Hiç yaşamadığım gençlik anılarım.
Elveda...
Pembe renkli mutlu yarınlarım..
Elveda...
Sonunu düşünmek zorunda olmadığım yaramazlıklarım.
Elveda...
Korku tanımayan küçük yüreğim.
Elveda...
Merhaba diyemediğim, ideallerim.
Elveda...
Değiştirmeme izin vermediğin Kaderim.
Ve vedaların en acısı ona;
Paylaşacak onca şey varken,
Hepsini yarım bırakmak zorunda kalan Baba ma.
Elveda hepinize,elveda...
Çünkü; karşılaşmayacağız hiç ama hiç bir daha.

(15.03.2007)

Banu Abdullahoğlu

Evcilik Gemisi

Ayrı diyarlardan iki yolcu,karşılaştık bir limanda.
Verdiler bize bir gemi,dediler'hadi yürütün görelim sizi'
Hiç düşünmedik,çıktık yola.Hadi bakalım yelkenler fora..
Ne güzel başladı yolculuğumuz,
Rüzgar,fırtına ne umrumuz.
Şimdilik martılar,yunuslar tek konuğumuz.
Ama ilk limanda beklermiş ilk yolcumuz.
İşte aldık gidiyoruz ilk yolcumuzu,
Nasıl da katladı mutluluğumuzu.
Hadi ilerliyelim,ikinci yolcuyu beklemeyelim.
Onu almadan yolumuza devam etmeyelim.
Evet yolcular tamam.yola tam gaz devam,
Bu arada su gibi geçiyor zaman.
İnanmıyorum! son anda verildi bir alarm,
Üçüncü yolcuyu almalıyız limandan.
Bu sefer yolcular tamam,yola gene devam.
Bu arada yolcular bi yandan,zaman bi yandan,
Çoktan uzaklaştırmışlar bizi, daha yolculuğun tadına varmadan.
Meğer su almaya başlamış bizim gemi çoktan.
Biz tam yolu yarılalık derken,
Kaçak yolcu yakaladım,güvertede gezerken.
Delikler o kadar büyüdü ki,kapanmaz oldu,
Gemi iki kaptan arasında,yolunu şaşırdı durdu.
Öyle ki, martılar yunuslar peşimizden gelmez oldu,
Sanki, onlarda geminin batacağını düşünüyordu.
Yolcular şaşkın,üzgün. Gemi kalmıştı orta yerde,
Kaptanlar kopmuş,ayrı iki telde.
Artık ya bu gemi titanic misali okyonusa gömülecek,
Yada yolcular hatırına,yaralıda olsa yoluna devam edecek.
Bakalım okuyanlar buna ne karar verecek?
Kim bilebilir ki? Bu yazının devamı nasıl gelecek.

Banu Abdullahoğlu

Evlilik

Önce hiçbir zaman tutulmayan sadakat yemini gelir
Arkasından, manasız bir sevinç ve hiç bitmez sandığınız destek alkışları
Ve elinize tutuşturulan yaşam boyu yüzünüze vurulacak pişmanlık belgesi
Aynı zamanda ömür boyu oynamanız gereken tiyatrodaki size verilen roller listesi
O an zannedersiniz ölümünüz mutluluğun elinden olacak
Bu koskoca sahnede başrol hep sizde kalacak
Rüyada geçirdiğiniz kısa bir zaman ardından mutlaka bir tokat sizi bu gaflet
uykusundan uyandırır
Tek bir beden olarak paylaştığımız yatak, önce bölümlere sonra odalara ayrılır
Sanki artık içleri karışmış bir paketle başbaşasınız.
Başlarda şirin gelen kel kafalar bir hava alanını, hayran olduğunuz balıketi bir anda deniz
anasını hatırlatır.
Süslenip püslenip ağızdan çıkan sözler bir zaman sonra birikir ve cephane olarak geri
döner,
Öyle silahtır ki her iki tarafı yerle bir eder.
Artık sürekli oynanan aynı roller dayanılmaz sıradınlık olmuştur
Ne alkışlayanız ne de destekleyeniniz kalmıştır
Bir bakmışsınız ki köhne bir sahnede rolünüzle baş başasınız
Ama dedik ya bu bir tiyatro ya sanatçı misali ömrünüzü sahnede bitireceksiniz yada bu
sahneyi terk edeceksiniz karar sizin.

Banu Abdullahoğlu

Güven

Kaybolmuş güven,okyonusa gömüsmüş hazine gibidir.
Onları artık,bulmaya çalışmak nafilidir.
Artık onlar çoktan yok oldular,
Çünkü; çok kırıldı ve taa oralara saklandılar.

Daha çıkar mı? gün yüzüne,
Çünkü; ağır gelmişti birilerine,
Kolay mıydı ona sahip olmak?
Ha hazine bulmak,ha güven kazanmak.

Banu Abdullahoğlu

Hasret

Yokluğunda geceler, elime kalem,
Kalbime sanki ilham veriyor.
Hasretin beni şair,
Özlemin ise çoşturdukça çoşturuyor.

Demek hasret olmayınca vuslat bilinmiyor.
Özlem olmayınca, içimdeki ben dillenmiyor.
Geceleri bekler olursun, derdini açmaya,
Çünkü, onunla utanmazsın doyasıya ağlamaya.

İşte yine el ayak çekildi,
Ve ben dostum geceyle başbaşayım.
Ona yatağıma sinen kokunu anlatmaktayım.
Ama ne şaşkınım ki; Beni anlıyor sanmaktayım.

Banu Abdullahoğlu

Hayat

Ben doğarken yoluma ektiğin tohumlar
Gün be gün tomurcuklanıyor.
Kah gül açıyor,kah diken bitiyor,
Ama bil ki bu yollar yalnız çekilmiyor.

Kaderim meyvasız dal olmaks,
Boşa filizlenmek niye?
Ya da koklayanım olmayacaksa,
Açtığım çiçekler kime?

Madem tek geldim,tek gideceğim
Bu beden yar tenini bilmemeli.
Deli gibi çarpan yürek birgün duracaksa,
Onu boş yere dellendirmemeli.

Banu Abdullahoğlu

İçimdeki Çocuk

Hani yıllar önce bir çocuk vardı içimde,
Hani sevinç, mutluluk, umut taşıyordu gözlerinde.
Bir masumiyet, bir samimiyet vardı halinde,
Dünyayı tanımıyordu, dargın değildi belki de.

Korku nedir bilmiyordu, onu tanımadan önce
Ayrıp nedir öğrendi, yasakları zamanla öğrenince
Özgürlüğün tadını çıkartıyordu, tutuklu kalacağını bilercesine,
Kaybetmenin farkında bile değildi, taa ki öğrendi kaybedince.

Bir gün baktı ki, hiçbir şey onun gördüğü gibi değil
Ne duygular aynı kaldı büyüyünce, ne de şekil.
Öyle bir saklandı, sindi ki benden içeriye,
Bir daha döndüremedim ne yaptıysam geriye.

Gördü ki içindeki hiçbir şey, kirlenmeden çıkmıyor dışarı
Engel oluyordu sanki, gerçekleri söylemeye başkaları.
Artık korkar olmuştu her şeyden, herkesten,
Birileri göstermişti çoktan, korkmalıydı gülmekten.

Artık sadece çocuklara imrenir olmuştu,
Çünkü kendini ancak orada görüyordu.
Ama kendi öyle ki, artık kaybolmuştu
Belki de kendi saklanıyor, çünkü artık yorulmuştu.

Banu Abdullahoğlu

İlham Perisi Beklerken

Aldım kağıdı kalemi elime,geçtim yerime
Aman Allah'ım! o da ne aklıma gelmiyor tek hece
Şaşırmayayım da ne yapayım şimdi kendime?
Ee..neye yarar oturmak,yazıp çizmeyince?

Durun bakayım,sanki heceler birleşti dönüştü kelimeye
O zaman hemen yazayım beklemek niye?
Haydaa..ee..şimdi konuyu nerden bulacağım?
Galiba bu kağıdı sonunda buruşturup atacağım.

Görüyor musun hâlâ aklıma birşey gelmiyor?
Ama bende ki inada da bak hiç boşver demiyor.
Hadi yaa..neredesin ilham perisi?
Rezil etiin beni, aynen oldum birinci sınıf öğrencisi.

Şuraya bak sayfa bitti hâlâ tık yok
En iyisi bu işten artık vazgeçmek
Bir dakika! verin bakayım gözlüğümü
İnanmıyorum! yukarıya bakın sizde görüyor musunuz benim gördüğümü.?

Banu Abdullahoğlu

İstanbul

Duyar mıyım? Özlem başka bir şehre
Ne kadar güzel anlatmışsın kendini Orhan Veli'ye
Daha nice şairlerin ömrü geçmiş seni anlatmakla
Ama en güzeli seni doyasıya yaşamakta

Hele şu boğaza bak, nasılda süzülüyor
Takmış incisini gerdanına, adına yazılmış şarkıları söylüyor.
Ya, şu Kız Kulesi'ne ne demeli?
Sanki küçük bir masallar ülkesi.

Boşuna adına şiirler, şarkılar yazılmamış,
Tarihin dilden dile yayılmamış,
Dünya'nın özü sende toplanmış,
Onun içindir, seni bir kez gören hayran kalmış.

Şanslıyım kollarında doğdum, büyüdüm
Eee...bunca sene yollarında yürüdüm.
Suyunu içtim, ekmeğini yedim
Senin gibi yer ne duydum ne de gördüm

Sen gibi güzelin düşmanı olmaz mı?
Böylesi cennet de göz kalmaz mı?
Korkutmasın seni sana kızanlar
Bir şeycik olmaz, varken o toprağında yatanlar.

Banu Abdullahoğlu

Keşke sen olsaydım

Keşke sen olsam,
Kimsede gurur yok saysam.
Keşke sen olsam,
Herkes'e yalansız gibi davransam.
Ama ben sen gibi olamam ki,
Çirkinliği değer sayamam ki.
Baharı hiç yaşamamış,
Güneşi doğmamış sayamam,
Kalpleri onursuz, sözlere zararsız diyemem.
Gördüğüm değeri har vurup harman savuramam,
Geceleri yastığa başımı rahat koyamam,
Hepsinden önemlisi, saygıyı sevgiyi kendime yakıştıramam.
Elimdekileri hoyratça harcayamam.
Nasıl harcayım kaybettiğimi bir daha bulamam ki.
Üç kuruşluk zevke onurumla oynatamam,
Nasıl oynatırım gökteyken, dibe vuramam ki.
Haksızlığı kendimde hak göremem
Yoksa kendimi savunamam.
Yalanları nur misali yağıdıramam,
Herkesi kandırırım ama kendimi kandıramam ki o zaman.
Zaten artık ben de, sen olmayı kendime yakıştıramam.

Banu Abdullahoğlu

Kim Dinler Beni

Bulutlar bile yağmur oldu duyunca beni,
Güneş şaşırdı,nasıl saklayacağını kendini.
Ya o her gece ışıllı parlayan yıldızlar,
Hemen kara çarşafın altına saklandılar.

Hele denize bak nasıl uyuyumuş gibi yapıyor,
O da haklı taşmamak için kendini zor tutuyor.
En iyiyisi dağlara çıkıp haykırayım sesimi,
O da dinlemiyor ki,bağırıyorum tekrar geliyor gerisin geri.

Ben buldum kim dinler beni,
Kimleri çekmemiş ki çevirsin geri.
Sen ne sırlar saklıyorsun bağırında?
Bırakta azıcık ben ağlayayım yanında.

Sana kimleri şikayet edeceğim biliyor musun?
Gerçi sen onların çoğunu zaten içinde saklıyorsun.
HAni üzerine basıpta seni yok sayanları
Yalnız geleceğini bilmezcesine,boşuna yük taşıyanları.

Banu Abdullahoğlu

Masallar Ülkesi

Duyar mıyım? Özlem başka bir şehre
Ne kadar güzel anlatmışsın kendini Orhan Veli'ye
Daha nice şairlerin ömrü geçmiş seni anlatmakla
Ama en güzeli seni doyasıya yaşamakta

Hele şu boğaza bak, nasılda süzülüyor
Takmış incisini gerdanına, adına yazılmış şarkıları söylüyor.
Ya, şu Kız Kulesi'ne ne demeli?
Sanki küçük bir masallar ülkesi.

Boşuna adına şiirler, şarkılar yazılmamış,
Tarihin dilden dile yayılmamış,
Dünya'nın özü sende toplanmış,
Onun içindir, seni bir kez gören hayran kalmış.

Şanslıyım kollarında doğdum, büyüdüm
Eee...bunca sene yollarında yürüdüm.
Suyunu içtim, ekmeğini yedim
Senin gibi yer ne duydum ne de gördüm

Sen gibi güzelin düşmanı olmaz mı?
Böylesi cennet de göz kalmaz mı?
Korkutmasın seni sana kızanlar
Bir şeycik olmaz, varken o toprağında yatanlar.

Banu Abdullahoğlu

Minik Kuş

Hey kafesteki minik kuş!
Biliyor musun? bende aynı sana benziyorum
Ancak kafesim açılırsa uçuyorum
Ama nereye? neden? bilmiyorum
Ve senin gibi,etraftan korkup,
Tekrar kafesime giriyorum
Belki sen konuşmayı bilmiyorsun
Ama ben senin gibi hep susmak istiyorum
Sakin sen,heves edip konuşmayı öğrenme
Konuşacak birşey bulamazsın yoksa,öğrenince
Ne güzel senin düşünme zorun yok.
Ya ben öylemiyim? düşünecek sorun çok.
Belki tek farkımız,Senin özgürlüğe ihtiyacın var
Benim ise tutunacak dala.
Hadi gel,yer değiştirelim seninle.
Ben sınıksıkı sarılayım konduğum dala,
Sen ise uç,uç özgürlüğün tadını çıkar.

Banu Abdullahoğlu

Ne oldu Şimdi?

Ne oldu Şimdi?
Yaşandı bitti işte.
Bütün söyleyeceğin bu mu?
Sence üzülmeye değer hiçbir Şey yok mu?
Ben her yaşadığımızı unutulmaz sanardım,
İlerde anlatırız diye köŐe bucak saklardım.
Seninle paylaŐıklarımız bu kadar sıradan mıydı?
Başkalarının biranda unutturacağı kadar az mıydı?
Ya gelecek hayallerimiz?
Yoksa onlarda koskoca bir yalan mıydı?
Ben Şimdi ne yaparım bana yol göster,
Hadi bana uğruna hesapsızca harcadığım yıllarımı geri ver.
Hadi ne duruyorsun versene,
Beni kopardığın çocukluğuma göndersene.
Hadi durma öyle! GeçmiŐi önüme ser,
Ya da ne bileyimYaşamam için bana Őevk ver.
Bakma gözlerime öyle boş boş,
Artık gör gözlerimdeki piŐmanlıđı öfkeyi,
Gör işte ellerinle çizdiğin portreyi.

Banu Abdullahoğlu

Nerdesiniz.?

Nerdesin? Çocukluğumun masallar ülkesi
Nerdesin? Gelecek özlemim, gençlik hevesim.
Nerdesin? Bir zamanlar deli gibi esen özgürlük rüzgârı
Hani seninle kasıp, kavuracaktık bütün dünyayı?

Nerdesiniz? Düşlerim, hayallerim
Neden terk ettiniz beni? İdeallerim
Nerdesiniz? Randevulaştığım mesleğim
Seni yıllardır bekleyen ben değimliyim?

Nerdesin? Her gün benimle doğan güneşim
Şimdi ben sensiz, kime günaydın diyeceğim?
Nerdesiniz? Gece elmas gibi parlayan yıldızlar.
Desenize bana dilek tutacak bir tane bile bırakmadılar.

Neden? neden? Beni terk ettiniz.
Hani bir ömür bana eşlik edecektiniz?
Madem beni ortada bırakacaktınız;
Hayatıma girip, yalanlarla umutlandırmayacaktınız.

Banu Abdullahoğlu

Oğlum

Sana şanssız talihsiz demeyeceğim
Çünkü sen doğuştan yaradan için özel bir kul,
Benim için ayrı bir dünya özel bir ödölsün
Kendini koruyamayan,ama etrafına kokuların en güzelini salan bir gülsün.

Üzölme! Sakın seni kimse anlamıyor diye,
Üzölme! sakın derdini anlatamıyorsun diye.
Senin gözünden akan her damla yaş bir kelime,
Kalbin her attığında çıkan ses bir cümle.

Sen hâlâ doğduğun günkü kadar safsın
Hâlâ temiz,hâlâ pırıl pırılısın.
İşte bu yüzdendir,bizim gibi değilsin
Çünkü dünyaya gelen gün ve gün kirlenir bilir misin?

Ne mutlu ki,sen geldiğin gibi dünyadan ayrılacaksın,
Biliyor musun? bu yüzden mükâfatlandırılacaksın.
Ya biz? hâlâ seni kendimize benzetmeye çalışıyoruz
Neden bilmiyorum,masumluluğu,saflığu suç sayıyoruz.

şunu hiç unutma! sen benim canım,
Sen benim yaşama sebebim,sen benim oğlumsun.
Benim yaşım her zaman senin yaşınla akacak.
Kalbim ise senin kalbin ile atacak,yüzüm ancak senin yüzün ile gülecek.

Sen küçüktün öğrendin acıyı mücadeyi,
Küçüktün biliyordun her zorlukta gülmeyi,direnmeyi
Oysa biz büyüktük ve daha da büyödük,
Ama hâlâ öğrenemedik seni olduğun gibi,
Hatta böyle olduğun için sevmeyi..

Bana sorsalar dünyada en çok ne istediğimi?
Ne isterdim biliyor musun? senin o küçük kalbine girmeyi.
Belki o zaman biraz alırdım o küçük omuzlarından yükünü,
Dayanamıyorum çünkü; üzgün görmeye o güzel yüzünü.

Bırak varsın eller anlamasın duymasın seni,
Varsın yaramaz kötü bilsinler
Unutma öyle biri var ki;
Mümkünmü? duymasın ne seni ne de beni..

Banu Abdullahoğlu

Ömrüm

Önce ağlamayla girdin hayatıma,
Daha doğrusu bedenimdem merhaba dedin Dünya ya
Beni çok hırpaladın merhaba derken,
Ama o kadar mutlu oldum ki razıydım her acıya.
Çektiğim her acıyı kokun dindiriveriyordu,
Sevgin düşman tutmuştu o en sevdiğim uykuyu,
O an anladım ki bu sevgi bitmezdi bir ömür boyu.
Bende çocuktum sen geldiğinde,
Se ni hevesimi alamadığım bebeklerimin yerine koydum.
çok isterdim küçükken güzel bir bebeğim olsun.
Öyle içten istemişim ki Allah bana bebeklerin en güzelini ve canlısını verdi
Evcilikte yarım kalan hevesimi seninle tamamliyordum,
Seni giydirmek.yedirmek tam aradığım oyundu
Ama ne yalan söyliyeyim benim oynadığım bebekler bu kadar zor değildi.
Ama Dünya ya gelmenle başlamıştı aksilikler olmaya,
Sanki olacakları biliyordun,bu yüzden direniyordun hayata.
Aksilikleri ağzıma almaya sızlanmaya utanıyorum,
Çünkü,senin çektiklerinin yanında benimkiler bir hiç biliyorum.
Artık günlerim seninle oyuncak gibi oynamakla geçiyordu,
Ama sen farklıydın,sana dokunmaya kıyamıyor,ağlaman içimi yakıyordu.
Oan anladım ki ben gerçekten Anne olmuştum.
Varlığın her saniyesi beni sana hapsediyor,seni paylaşmak zor geliyordu.
Çünkü sen bana ait olan ilk ve tek canlıydın.
Uykusuz geçen gecelerimi senin hayellerimle süslüyordum,
Bu yüzden gecelerden büyük zevk alıyordum.
Taa ki sen ilk hastalığına merhaba diyene kadar,
O an bütün dünyam yıkıldı, hayallerim karardı
Çünkü,benim oynadığım bebekler hiç hasta olmazdı.
Hastane kapısında oyuncağı alınmış çocuk gibi öylece kalakaldım.
O an aklıma gelen tüm açıları içimde yaşadım.
Şimdiye kadar duymadığım hastalığın,bana uzak olan bütün ihtimalleri yüzüme
vurmuştu taa ki seni görene kadar.
Artık hastalığının sayısını sayamaz ollmuştum,
Öyle ki seni gülerken görmeyi unutmuştum.
Senin yattığın her hastane bana zindan geliyor,
Yapılan her iğne ciğerimi deliyordu.
Ama umutlarımın bittiği yerde, senin gülen gözlerin beni hayata bağlıyordu.
Senin güçlü olman beni ayakta tutuyordu.
En çok gücüme giden ilk yaşını hastanede kutlamak oldu.
Duvarlarda parçaladığım her derece acımı daha da artırıyordu.
Ama sen bunu da atlattın ve yine kırmızı noktacıkların altından gülmeyi başardın.
Seneler geçiyor sen hala durmamacasına hastalığınla mücadele ediyordun,
Artık kollarıma düştüğün günleri sayamıyor,
Her an bu manzarayı yaşama korkusunla yaşıyordum.
Hastane kokusundan,iğnenin adından,ambulans sesinden nefret ediyordum.
Ve yavaş yavaş bunların faturası çıkmaya başlamıştı,
Senin ne suçun var ki? onca acı elbette iz bırakmadan geçemezdi.
Oysa sen elinden geleni yeptin.Ama dedim ya çok küçüktün.
Artık hayellerimin ilk basamağı,okul zamanı gelmişti.
Ama ne yazık ki acılar senden çok şey götürmüştü.
Hiç önemli değil,sen yanımdasın ya bu bana yeter,
Eskiden hırsımı,sana farklı bakan gözlerden çıkartırdım,

Allahım neden benim çocuğum? diye haykırırdım.
A ma artık öyle düşünmüyorum,
Sen Allah ın bana verdiği en güzel armağan ve emanetsin.
Düşünsene seni farklı olmanı istemiş,hastalıkları da buna vesile kılmış,
Ve senin gibi dünyalar güzeli varlığı bana emanet etmiş,
Gördün mü senelerdir boşuna üzülmüşüz;
Meğer biz ne kadar özelmışiz.
Sen sakın üzülme bebeğim;
Ben seni konuşmandan değil gözlerinden anlarım,
Varsın derdini anlatama,varsın herşeyi kavrama,
Ben hayatta olduğum sürece,senin dilin,senin elin ayağın olurum.
Ne kadar şanslısın biliyor musun?
gram günahon yok.Cennet te asmalar altında yerin çoktan ayrılmıştır.
İşte bu yüzdendir; günaha girmekten korkarım yanına varamam diye.
Şunu hiç unutma oğlum;
Seni her zaman koruyan gözetten biri var,
Ve seni herşeyden çok seven bizler varız.
Sen başkalarının istediği gibi olmak zorunda değilsin
Buna da seni kimse zorluyamaz ben olduğum sürece
Eminim ki sen o kadar zorluğu tek başına atlattın,
Bundan sonra da o toz değmemiş kalbinle herşeyi başaracaksın.
Unutma! Attığın her adımda meleklerle yanyanasın,
ÇÜNKÜ,SEN DE BİR MELEKSİN.

Banu Abdullahoğlu

Öyle şeyler

Bazı duygular vardır; tadına varamazsın.
Öyle duygular vardır ki adını koyamazsın.
Ne aşklar vardır,İçinde kaybolursun,
Öyle de aşklar vardır ki yalnız yaşamaktan yorulursun.
Bazı insanlar vardır,Tüm değerlere şayandır,
Ama bazıları vardır ki,Yalnızca kendini yansıtan boş bir aynadır.
Bazı değerler vardır,Ne mutlu yüklenip gidene,
Nice değerler vardır ki,kara bir lekedir taşıyan bedene.
Kimi hatalar vardır,kolaydır özür dilemesini bilene,
Öyle de hatalar vardır ki artık ağır gelir afetmesini sevene bile.

Banu Abdullahoğlu

Renkler

Şeffaf geldim dünyaya,
Bembeyaz yürüdüm çocukluğa.
Birden kırmızı çaldı hayatıma,
Toz pembe bakar oldum etrafa,
Puslanmaya başlamıştı renkler,
Yardım mı ediyordu ne? seneler
Ne renklere bulanmadım ki?
Kâh mavi,kâh sarı,kâh haki.
Ama en çok seni sevdim mavi
Mutluluk getirdin bana sanki.
Seni de severim sarı,griye bulaşmazsan,
Ama,renğin gibi yüzümü soldurmazsan.
Ya siyah! Sende çıktın bazen karşıma
Seni çok yaşadım ama,alışamadım asla.
Hadi şimdi söz ver bana
Hiç,ama hiç karışmayacaksın hayatıma.

Banu Abdullahoğlu

Sen

Sen sessiz Dünyamda bir ses,
Daralan yüreğimde nefessin.
Solun yüzümde açan çiçek,
Yıllardır dilediğim dileksin.

Sen gülen bebeğin gözlerinde,
Yaprağın rüzgardaki cilvesindesin.
Yağmurun düştüğü toprak kokusunda,
Delice ettiğim dualarımdasın.

Yediğim aş misali vazgeçilmez,
İçtiğim su misali paha biçilmezsin.
Vazgeçilmezin ve sevginin,
Vücut bulduğu tek bedensin.

Sen dalmaya unuttuğum uykuların düşmanı,
Kurduğum en tatlı hayallerin kahramanısın.
Yazılara döktüğüm ilham kaynağım,
Adınla anlam bulan hayatta, tek dayanağımsın.

Banu Abdullahoğlu

Sen Olsaydın

Sen olsaydın;
Adım ya Ahmet ya Mehmet ya da ne bileyim? Ali olurdu.
Yoksa hangi Anne çocuğunun adını tinerce koydururdu?
Biliyor musun Anne? Ben daha adımlı bile bilmiyorum.

Sen olsaydın,
Böyle kötü kokmazdım heralde,
Anne kokusu sinmiş çocuk kokardım bende.
Biliyor musun Anne? Herkes benden kaçıyor.

Sen olsaydın;
Geceleri üstüme gazete değil seni örterdim.
Soğuk taşlara değil,koynuna girerdim.
Biliyor musun Anne? Geceleri ben çok üşüyoorum.

Eğer sen olsaydın;
Anne ben seni hiç ama hiç üzmezdim.
Ne verirsen yer,ne alırsan onu giyerdim.
Biliyor musun Anne? ben hiç hediye almadım.

Hem sen olsadın;
Sana oyuncak al diye de tutturmazdım
Çünkü; ben sadece senin saçlarınla oynardım.
Biliyor musun Anne? Ben hiç oyun oynamadım.

Sonra sen olsaydın;
Hiç yemedim ama hamburger de al demezdim.
Senin elinin deydiği yemekleri ben dünyalara değişmezdim.
Biliyor musun Anne? Ben hiç sıcak yemek yemedim.

Sen olsaydın,
Hergün derslerime çalışırdım.
Müzik dersinde seni söyler, resimde bizi çizerdim.
Ama biliyor musun Anne? Ben hiç okula gitmedim ki.

Başımda sen olsaydın;
Canım acımaz,ciğerim böylesi yanmazdı.
Çünkü; hiçbir Anne buna izin vermez,kalbi dayanmazdı..
Ama sen biliyor musun? Ben hiç Anne koklamadım

Ah sen bir burda olsaydın;
Anneler günü sabah senden önce kalkardım,
Hemen çiçek toplar saçına taç yapardım.
Biliyor musun Anne? Ben çiçek yerine hep bu mereti kokldım.

Yeter artık Anne!
Nerdesin seni çok özlüyorum.
Sensizliği yaşarken mum misali eriyorum.
Hani o simsıcak karnında bana çan veren insan?
MADEM BEN DE ÇOCUGUM; BENİM ANNEM NERDE O ZAMAN

Banu Abdullahoğlu

Seni Sevmek İstiyorum

Keşke hep sen olsaydın, tüm düşüncemde
Sen olsaydın.kalbimdeki boş heveslerin yerinde olsaydın
Seni görseydim her baktığım yerde,
Sesini duysaydım her şarkıda,her sözde.

Karanlık Dünyamda yanan tek ışık olsaydın,
Her uzandığımda sana dokunsaydım.
Seni sevdiğimi ama gerçekten sevdiğimi,
Kalbimin her atışında hissettirseydin.

Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.
Birgün sana sevgimi göstereceğim.
Ne olur? Bana yardım etsen,vazgeçmesen
Benim için her zaman önce sen,sonra sen ve hep sen.

Banu Abdullahoğlu

Sensiz Yapamadım Anne

Senin o sınımsıcak bedenindeyken,
Henüz aramızda kimseler yokken,
Ayırdılar bizi durup,dururken.
Ben çok ağladım Anne; Dünya ya gelirken.

Bedenime birsürü el dokunuyordu,
Ama hiçbiri senin gibi kokmuyordu.
O an öyle yalnız kaldım ki;
Çok üşüyorum Anne; Buralar öyle soğuk ki.

Sensiz daha fazla dayanamıyorum,
Anne ben cennetime geri dönüyorum.
Senin kokunu, senin sütünü istiyorum,
Seni orada bulacağımı çok iyi biliyorum.

Neden acele ettin be Anne!
Cennet zaten ayaklarının dibinde.
Ama olsun şimdi yine birlikteyiz ya;
Yine gitsem yine ağlarım sensiz Dünya ya

(01.04.2007)

Banu Abdullahoğlu

Yalancı Dünya

Umurumda değilsin artık dünya
Ben senden öncede vardım,sonra da olacağım
Yeterince oyalandım verdiğin oyuncaklarla
Ama artık beni kandıramayacaksın yalanlarınla

Sen beni değil, ben seni bırakacağım birgün.
Zaten bırakmıyor mu? herkes seni gün,gün
Sen bizim için sadece duraksın.
Birgün gelecek sende yolcusuz kalacaksın.

Banu Abdullahoğlu

Zaman

Bir varmış, bir yok,
Buna şaşarım ya en çok.
Bugün varsın burada,
Yarın ara ki bulasın yanında,
Bir gün sokakta top oynarken,
Kendini buluyorsun beşik sallarken.
Saate bakıyorsun, şimdii gösteriyor,
Sonra bir bakıyorsun arkanda nal topluyor.
Akşamı bekleyeyim derken;
Yanımdan geçmiş, gitmiş sen beklerken.
Sabaha yetişeyim dersen,
Belki görürsün, tabii fark edersen.
Eee...zaman, biz seni nasıl yakalayacağız?
Yoksa ömür boyu peşinden mi koşacağız?
Sakin bir gün arkamızdan bakıp da gülme!
Peşimden koşmaktan helâk oldu enâyiler deme.

Banu Abdullahoğlu